
INTELLECTUEEL? EEN VEREENIGING VOOR ALLEN?

UIT hetgeen ik in mijn eerste artikel schreef over den oorsprong van onze M.V., zooals we die heden ten dage kennen (al moge haar werkwijze plaatselijk ook eenigszins uit elkaar loopen) is veel te verklaren van hetgeen in die vereenigingen reden geeft tot klagen of tot moeilijkheden. Tot klachten en opmerkingen van anderen over die vereenigingen; tot klachten ook van leden van en leidinggevendenden in die meisjesbeweging over anderen.

Eerst dus: klachten van anderen over die vereenigingen. *Niet* over hun leden als personen, maar over de werkwijze. Men noemt die: een nabootsing van wat jonge mannen doen. Niet vrouwelijk dus. Niet tegemoetkomend en aanpassend aan de behoeften en het eigenaardig wezen der vrouw.

Wil men de afkeuring in één woord uitdrukken, dan zegt men: de M.V. zijn te intellectueel.

En men komt met geneesmiddelen voor die kwaal. Als er nu eens een avond in de maand werd gehandwerkt inplaats dat er inleidingen werden gehouden b.v.! Alsof dat het karakter onzer vereenigingen zou veranderen!

Maar is die verandering noodig?

Wanneer ge u even wilt herinneren, wat ik een vorige maal schreef, weet ge, dat het de meisjes, die zich vereenigden, in de eerste en voornaamste plaats te doen was om aanvulling van wat er h.i. aan haar opvoeding ontbrak.

Wat nu de huishoudelijke kant van die opvoeding betref: in de jaren voor den oorlog werd over het geheel hieraan voldoende zorg besteed. En vooral in christelijke kringen, waar men zich niet zoo gauw door allerlei nieuwigheden laat meevoeren, bleef het lang zoo, dat het meisje werd opgevoed in en voor het huisgezin. Ikzelf herinner me nog heel goed hoe men op de school, waar ik als kind ging, geen enkele onderwijzeres had. En toch was dit het beroep, dat men 't allereerst geschikt vond voor *onze* meisjes. Onderwijzeres en verpleegster.

Om zich te bekwamen in de echt-vrouwelijke vakken van naaien, breien en haken behoefde men geen vereeniging op te richten. Dat leerde men thuis, op school, op de les. En men gebruikte die kennis in het toenmalige vereenigingsleven om anderen ermee te helpen.

Doch zij, die een andersoortige vereeniging oprichtten, deden dit, omdat ze het tekort in haar opvoeding en in haar kennis voelden. Wat was nu natuurlijker, dan dat die vereenigingen zich allereerst ten doel stelden, dit tekort te doen

verdwijnen. Dat ze zich dus richtten op studie, zij het ook van zeer eenvoudigen aard?

En wat sprak meer vanzelf, dan dat men het voorbeeld zocht daar, waar men een soortgelijk doel beoogde, in dit geval bij de Jongelingsvereenigingen?

Blijft nu de vraag of, wat verklaarbaar was, ook goed is te noemen?

M.i. ja. Er ontbreekt werkelijk veel aan de vorming van een groot deel onzer meisjes. En de meesten harer vinden geen andere aanvulling daarvan dan op de M.V. Nog steeds ontvangt het overgrootste deel onzer jeugd na het dertiende jaar geen schoolonderwijs. Het catechetisch onderwijs kan onmogelijk het licht der beginselen doen vallen op allerlei levensterrein; het is ook niet daarvoor bestemd. Maar op de vereeniging kan men, tot op zekere hoogte, de zaken inrichten, gelijk men zelf wil; ze dus doen beantwoorden aan eigen behoefte. En ik geloof, dat het zou zijn een miskenning van de behoeften van het overgrootste deel onzer meisjes, wanneer men, om het verwijt van intellectueel te zijn in de werkwijze, te ontgaan, het karakter onzer vereenigingen ging veranderen. Zooals ze zijn, komen ze tegemoet aan wat de leden noodig hebben, al is, natuurlijk, het volmaakte niet bereikt.

Dus: copie van de jongelingsvereeniging? Ach, wie dit verwijt uit, kent onze M.V. en kent onze meisjes niet. Dat men het goede zocht, waar men het kon vinden, is toch zeker geen kwaad? Doch het goede navolgen, is nog geen copieeren. Meisjes zijn geen jongelingen, en daarom werken ze niet als jongelingen, al doen ze hetzelfde.

Doch uit het feit, dat onze M.V., zooals ze zijn, tegemoet komen aan de behoeften van het *overgrootste* deel onzer meisjes, volgt logisch, dat ze voor een kleiner deel niet precies *dat* zijn, wat dit deel van haar vereenigingsleven verlangt.

De eerepresidenten van den Bond van M.V. op G.G. schreef eenmaal een artikel onder het opschrift: Hun voortreffelijken bogen hun hals niet onder het juk."

Sinds is over die „voortreffelijken" heel wat gezegd. Men vindt ze niet enkel onder de meisjes. Ook op de J.V. klinkt de klacht, dat H.B.S.ers en studenten niet meewerken in de beweging. En men wijt dit alles allereerst aan hoogmoed. Zij, die studeeren, achten zich te hoog voor onze vereenigingen.

Ik ontken niet, dat dit er achter kan schuilen. Ook Prof. Waterink noemde indertijd op het Jeugdcongres dergelijke beweegredenen. Ik meen

te mogen beweren, dat juist om het op den voorgrond treden daarvan zijn rede zooveel kritiek ontmoette.

Die hoogmoed is ook ten zeerste te veroordeelen. Of ze voortkomt uit gevoel van stand, van rijkdom, of van meerdere geleerdheid, doet niets ter zake. Wanneer iemand onze M.V. den rug toekeert, omdat ze zich er te „hoog” voor voelt, is dat een on-christelijke levenshouding.

Iets anders is echter, of men zich wel genoegzaam deze vragen stelt: zijn er bij de meisjes, (ik bepaal me nu tot de vrouwelijke jeugd) die studeeren, dezelfde behoeften op te merken als bij haar, die na haar dertiende jaar thuis of in een of andere betrekking werkzaam zijn? Zoecken

die beide groepen in haar vereenigingsleven hetzelfde. Naar ik meen, kan hierop niet anders dan met „neen” geantwoord worden. Maar dan doet men toch verkeerd, met enkel te praten van „hoogmoed,” van „zich-te-hoog-voelen,” en voor dit verschil het oog te sluiten.

Dus: voor die beide groepen, met ongelijksoortige belangen, is één vereeniging niet alleen onmogelijk, doch ook onnoodig? Wijl beide niet hetzelfde wenschen en behoeven?

Op deze vraag is het niet zoo gemakkelijk antwoord te geven. Wellicht is ze niet met enkel „ja” of „neen” te beantwoorden. Doch hierover later.

J. M. W.—W.

VERZAMELHOEKJE.

„The Old Chums.”

„Algemeen Handelsblad” vertelt het volgende: „The Old Chums” zijn vijf vrouwen, die zijn overgebleven van zeven, die den 21en Juni van het jaar 1891 te twaalf uur ’s middags als meisjes een schriftelijke overeenkomst hebben geteekend om elkaar in het jaar 1931 te twaalf uur ’s middags vóór Westminster Abbey te ontmoeten. Deze meisjes waren werkzaam in een pottenbakkers-fabriek te Londen. De overeenkomst was het gevolg van de zeer menschelijke verzuchting van het vrouwelijk hoofd van de afdeling, waar de meisjes werkzaam waren, n.l.: „Ik ben er benieuwd naar, hoe wij er over veertig jaar wel zullen uitzien. Het zou wel grappig zijn, elkaar dan weer eens terug te zien.” De zeven meisjes die vriendinnen waren, gingen daarop de volgende overeenkomst aan: „Wij zullen, indien wij op 24 Juni 1931 nog in leven zijn, elkaar vóór den hoofdingang van Westminster Abbey ontmoeten.” Sedert zijn twee der meisjes, die de overeenkomst onderteekenden, overleden. De andere meisjes zijn thans allen gehuwde vrouwen. Zij ontmoeten elkaar, ofschoon zij op geheel verschillende punten van Londen wonen, en in zeer verschillende levensomstandigheden verkeerden, nog regelmatig en trachten bij wijze van curiositeit de hand te leggen op soortgelijke overeenkomsten als de bovenstaande. Zij noemen zich „The Old Chums.”

Het bovenstaande is ontleend aan een Engelsch blad, dat toevallig achter het bestaan van deze overeenkomst is gekomen.

Mager maar onversaagd.

Agnes Wayman, leidster van de afd. fysieke opvoeding aan een New Yorksch „college” heeft voor het nationaal congres van Amerikaansche

padvindsters een rede gehouden over het moderne Amerikaansche meisje, waarin zij o.a. zei:

Het leven wordt tegenwoordig al te zeer gekarakteriseerd door den automobiel en het vluchtig plezier. „We zijn snelheidsbezeten,” sprak ze. „De auto en de bioscoop hebben het huisgezin opgebroken. Het moderne meisje is ten prooi gevallen aan de sinistere krachten van dezen tijd; zij gebruikt te veel verfraaiingsmiddelen, vermagert zich opzettelijk, mist vaak maaltijden, rookt veel te veel in haar groeijaren en draagt te weinig kleeren.”

Anderzijds echter moet het Amerikaansche meisje geprezen worden omdat ze meer hersenen bezit en meer vernuft dan de generatie van haar moeder. Zij verdient lof voor haar onbevreesdheid, haar zin voor het leven in wijder beteekenis, en haar gezondere, zij ’t ook te karige, kleedij.

Aan de vermageringsrage schrijft miss Wayman het groote aantal sterfgevallen aan hartkwalen en t.b.c. onder de Amerikaansche meisjes tusschen 15 en 19 jaar toe.

WENSCHT U UW HUIS
OF EETKAMER TE LATEN
INDICHTEN? DAN NAAD

DE **LOV** TE
OOSTERBEEK